Hanna Peltonen

Tänään en ole Sinun vaimosi

Kristianin muistolle

TÄNÄÄN EN OLE SINUN VAIMOSI

-Hanna Peltonen-

Spesiaalit kiitokset tästä luomisen tuskasta:

Rakas mieheni Tuukka Peltonen

Rakas poikani Aleksi Keränen

Äiti: Aune Mulari

Ystävät: Heli, Jenni, Tomppa, Antti, Jani, Juhani, Eikka, Aki, Petri, Hanne, Raija ja te muut, jotka ovat kulkeneet tämänkin matkan neuvoen ja auttaen. Olette rakkaita. Ilman teitä tämä olisi jäänyt puolitiehen. Rakastan teitä kaikkia.

Kiitoksen sana myös taivaaseen: Kristianille, Tuomakselle ja Isälleni

© 2026 Hanna Peltonen

Kustantaja: BoD · Books on Demand, Mannerheimintie 12 B, 00100 Helsinki, bod@bod.fi

Kirjapaino: Libri Plureos GmbH, Friedensallee 273, 22763 Hampuri, Saksa

ISBN: 978-952-80-7562-2

JOHDANTO

Hanna. Mun puhelimen koodi on 6762 jos akku on loppunut. Avauskoodi on 1552 kun jatkat. Ei sillä, et tuu löytämään mitään outoa mut jos tilanne vaatii, ota yhteyttä mun pomoon. Muut keihin otat yhteyttä, on Tomppa, Antti ja Tuomas. He turvaavat sun selustan, kun vaan luotat. Oot nyt omillas mut pyydän. Jatka elämääsi niin kuin suunniteltiin. Pelasta ja osta kotitilasi, jos saat mun rahat. Älä sekoa huumeisiin. Käytä alkoholia kohtuullisesti ja lopeta tupakointi. ja laula. Äläkä unohda olla rakastamatta. Niin ja huolehdi koirat. Muista rokotukset ja kynsien leikkuu. Ja tietenkin Aleksi. Oo varovainen keneen luotat. Älä rakasta ketä tahansa. Oot viisas nainen ja tuut pärjää. Hoida mun hautajaiset tyylillä. Kyl nä tiijät. Rokken roll elää ikuisesti. Hoida mut Suomussalmelle ja tuu sitten mun viereen, kun aikasi on. Tee Autioniemessä kaikki tarvittavat toimenpiteet ja korjauta mun auto. Hommaa vitun biljardi pöytä ja kato pornoa. Muista poimia mustaherukat ja pysy tolkkuna. Pystyt kyllä. Tarvittaessa tukeudu mun työkavereihin, vaikka suurin osa on mikki hiiriä. Moni tulee kääntää sulle

selkänsä. Käske jätkiä pitämään huolta kalustosta ja tietenkin mannista. Savela todennäköisesti tulee auttaa sua mun henkivakuutuksen kanssa. Sen lapun löydät tosta pöydältä. Jätin sulle myös tupakkaa ja sikarin. Niin ja ässä arvan jossa peräti kympin voitto. Auto on tankattu täyteen ja sieltä löytyy sulle sytkäri. Työtavarat on auton peräkontissa. Palauta ne ja työkortit mun lompakosta. Luota itteesi. Kohta lähtee henki, mut sun täytyy jaksaa. Kiitos kaikesta mitä olit ja tulet olemaan. Rakastan. Jatketaan ja palataan. Mun aika mennä on.

Tv: Keränen 28.2.2022 Lohja

Mitään ei ole tehtävissä. Niin poliisi sanoi ja pyysi rauhoittumaan. Käsky vedä henkeä ei auttanut. Tipahdin suorilta jaloiltani polvilleni maahan ja oksensin. Eläimellinen huutoni raikui läpi koko talon. Vajosin maahan. Puhelimen toisessa päässä, poliisi kehotti uudestaan. Hengitä. Maailma pimeni. Oksennus valui pitkin poskeani. Nyt syvä hengitys sisään ja varovasti ulos. En lopeta puhelua ennen kuin kuulen että rauhoitut. Haukon ilmaa sisääni. Koko kehoni tärisee ja kouristelee.

Onko se itsemurha? Saan kysyttyä. On, vastaa poliisi ja pyytää selitystä resepti lääkkeisiin. Eläimellinen huuto kumpuaa jostain syvältä sisimmästäni. Poliisi pyytää varmoin sanoin rauhoittumaan ja lupaa soittaa kahden tunnin päästä uudestaan. Lukee viimeisen viestin pöydältä. Puhelu päättyy pahoitteluihin tapahtuneesta. Lyön nyrkin lattiaan. Kyyneltulva on loputon. Äitini avaa ovet ja ikkunat, että saisin raitista ilmaa. Helmikuun kylmä viima ei auta. Elämä pysähtyy 28.2.2022 klo 08:15.

LUKU 1

Minä kävelin hotellin aulaan hyvin varmoin askelin. Maksoin huoneen minulle siirretyillä rahoilla. Ilmainen en suostunut olemaan. Vastaanottovirkailija hymyili ja toivotti minulle mukavaa paria päivää. Kiitin, tietäen, ettei hänellä voinut ollut aavistustakaan mitä tämä kaikki oli ja tulisi vaatimaan. Asiakkaani. Tai siksi minä olin hänet nimennyt, oli matkalla. Kaksi tuntia aikaa ja minun tulisi ehkä antaa kaikkeni. Tai ehkä tällä kertaa. Minä olisin hänen kaikkensa. Avainkortti avasi huoneen viisisataakahdeksankymmentäyhdeksän oven. Hotellihuone oli kaunis. Maanläheinen. Vessa oli oikealla. Kahdenhengenvuode nätisti laitettuna. Tyynyineen ja viltteineen. Televisiosta kuului vaimeana ilmeisesti rentouttavaksi tarkoitettu musiikki. Olosuhteisiin nähden olinkin rento. Avasin hotellihuoneen parvekkeen oven. Katsoin siitä kaupunkiin päin avautuvaa maisemaa. Olisikohan tämä kerta viimeinen. Tässä kaupungissa ja myös hänen kanssaan. Niin. Hän. Joka oli saanut minusta lujan otteen vain olemalla viimeiset kuusi vuotta läsnä. Puhelimen toisessa päässä. Kuunnellen tarinaani

elämästä mutta myös kaiken kuolemisesta. Oltiin yhdessä päätetty ottaa pieni tauko töistä ja kaikesta. Pieni yhteinen loma. Valehdellen kotiin. Ja heille, jotka jäivät odottamaan. Katsoa, olisiko meistä johonkin. Ystävyyttä pidemmälle. Olisi pitänyt tietää jo kai kokemuksesta. Yhteinen peitto hotellihuoneessa tulisi rikkomaan kaiken ystävyyden, vaikka muusta sovittiinkin. Se tulisi muuttamaan minun käsitykseni itsestäni. Ja eniten hänestä. Hän ei tulisi enää katsomaan minua niin kuin hänen tapanaan oli. Ylpeänä. Kuinka hieno ja rehellinen nainen hänen mielestään olen. Vahva ja kaunis. Kaikkea sitä mitä toivoi naisen olevan. Olisi todellakin ollut syytä. Molemmilla. Tiedostaa. Ettei niiden päivien jälkeen, kun hänen kätensä vaelteli hiuksistani alemmas. Yhä uudestaan. Olisi oikeastaan juuri mitään sanottavaa.

Tänään. Kun tätä kirjoitan. Muistan edelleen sen naisen. Siellä hotelli huoneessa. Meikkaamassa itseään kauniiksi. Suoristamassa hiuksiaan ja pukemalla päälleen kaikkein kauneimmat vaatteet. Muistan. Vartaloni ja hymyni voiman. Itseni ja sen mihin pystyin.

Parhaimmillani. Mutta myös pahimmillani. Kuinka asiakkaani halasi minut nähdessään. Pystyi pitämään näppinsä erossa minusta vajaan tunnin. Muutaman vodkan jälkeen hänen katseensa uskalsi vastata vaativaan katseeseeni. Hänen kätensä kosketti kättäni. Ohjasi minut varmoin otteen sängylle. Hän antoi katseensa vaeltaa kasvoistani alemmas. Piti siitä mitä olin ja millä tavalla asiat hoidin. Siinä sängyssä. Josta emme poistuneet tunteihin. Siitä sängystä. Jota pelkäsin. Ja kaipasin siihen hetkeen kaikista eniten. Tunsin olevani elävä. Ja vahva. Se sama koukuttava tunne. Johon olin tottunut jo vuosia sitten. Silloin kun minusta kasvoi nainen yhdessä yössä. Toisen miehen omaisuutta. Vaarallisuutta siitä, että kaikki tulisi kuulemaan totuuden. Pelkotila yksin jäämisestä. Uhka kaiken loppumisesta. Ehkä turvattomuus. Mutta kuitenkin. Taito, tehdä, joka ikisestä hetkestä muistamisen arvoinen.

Vielä tänäänkään. Minä en tiedä. Mihin hän oikeasti lähti niiden kahden vuorokauden jälkeen. Mitkä vietimme yhdessä. Kulkien käsikädessä. Siinä pikku kaupungissa. Jonka meren rannalla istuimme pussikaljojen kanssa

vannoen ikuista ystävyyttä ja rakkautta. Kaupungissa. Jonne en aio koskaan enää palata. Oikeastaan. Minun ei tarvitse tietää eikä tuntea sinua enää. Minulla on hyvänä tapana unohtaa kaikki he, jotka ovat jättäneet minut itkemään. Opin jo hyvin nuorena. Ettei aamuyöllä kuiskatut sanat ikuisesta rakkaudesta ja ystävyydestä merkkaa mitään. Oikeastaan. Minä en aio. Eikä minun tarvitse. Muistaa niistä päivistä hänen kanssaan enää yhtään enempää. Hän katosi elämästäni jonnekin. Hän oli vain asiakas. Joka maksoi kaiken, mitä siihen hetkeen tarvitsin. Asiakas. Joka jätti minuun jäljen, jota en edes itse aina halua katsoa. Se on olemassa. Tunnen sen olemassaolon. Silloin kun olen heikommillani. Ja ehkä myös yksinäinen. Kun katson itseäni sekunnin liian pitkään peilistä. Se nainen on siinä. Muistutus jäljestä. Jota liian moni oli yrittänyt korjata. Ja joille nainen vannoi ikuista rakkauttaan.

Kuten jo aiemmin mainitsin. Opin jo hyvin nuorena. Sinä yönä, kun täytin kolmetoista. Kuinka helposti aamuyönä kuiskatut lupaukset ja lauseet jää aamu kuuden jälkeen kaikumaan tyhjyyttä. Sinä yönä olin ollut koko alkavan

Tänään en ole Sinun vaimosi.

On tosielämään pohjautuva tarina pienen kiltin tytön kasvusta naiseksi ja kohti aikuisuutta, jossa ei kaikki suju, niin kuin olisi oletettua. Naisen aikuisiällä saama vakava mielenterveys-diagnoosi selittää paljon jo kaoottisesta eletystä elämästä... Mutta elämä päättää sotkea naisen päihdemaailmaan, joka alkaa varmoin ottein hajoittamaan, jo kaiken kauniiksi tarkoitetun tuhansiksi palasiksi.

Naisen aviomiehen tehtyä itsemurhan, on lähes tulkoon kaikki usko ja toivo jo menetetty. Alkaa kaikenkattava taistelu elämästä ja kuolemasta, jossa rakkautta etsitään keinoja kaihtamatta.

9 789528 075622